

กะเดิบโดงกะเดิบชลา

มีครอบครัวหนึ่งฐานะยากจน ประกอบด้วยแม่แม่และลูกสาวคนหนึ่ง ชื่อ "นางกะเดิบโดง" พ่อของนางกะเดิบโดง ตายจากไปนานแล้ว ฐานะของครอบครัวนี้ยากจน

วันหนึ่งแม่ของนางกะเดิบโดง ไปซุดหน่อไม้และทำเสียมติดอยู่ในกอไผ่ นางพยายามดึงยังงี้ก็ดึงไม่ได้สักทีจน ตะวันบ่ายคล้อยใกล้ค่ำ ก็หมดปัญญา นางจึงพูดบนบานว่า ถ้าใครสามารถเอาเสียมของนางออกมาจากกอไผ่ได้ นางจะยกลูกสาวคนเดียวให้นางพูดยังไม่ทันขาดคำก็มีเสียงหนึ่งถามว่า “พูดจริงใช่ไหม?” นางก็ตอบว่า ใช่... ทันใดนั้นก็ปรากฏมีงูตัวใหญ่ตัวหนึ่งเลื้อยออกมาและเอาเสียมออกจากกอไผ่ให้ แม่ของนางกะเดิบโดง ตกใจมากที่เห็นงูใหญ่ขนาดเท่าต้นมะพร้าว แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรเพราะได้ลั่นวาจาออกไปแล้วจึงถือความสัตย์

ฝ่ายงูถามแม่นางกะเดิบโดงว่า จะไปบ้านนางได้อย่างไร นางก็บอกให้ไปตามเปลือกหน่อไม้ที่นางจะแกะทิ้งไว้ เป็นระยะตามทางจนถึงบ้าน

เมื่อกลับถึงบ้านก็เล่าให้ลูกสาวฟัง นางกะเดิบโดง ตกใจมาก แต่ก็ยอมทำตามความประสงค์ของแม่ พอตกลงกลางดึกมีงูใหญ่ ก็ไปที่บ้านของนางกะเดิบโดงจริงและเข้าไปอยู่ในห้องของนางกะเดิบโดง

งูนี้ที่จริงเป็นเทพจำแลงกายมาล่องใจแม่นางกะเดิบโดงว่าจะรักษาสักขาการค้าเมื่อเข้าไปในห้องจึงคืนร่างเป็นเทพรูปงามและบอกความจริงแก่นางกะเดิบโดง และได้นางเป็นภรรยา ในคืนนั้นนั้น

พร้อมกับเนรมิตความร่ำรวยให้ครอบครัวนี้ จนเป็นที่ร่ำลือไปทั่วทั้งหมู่บ้าน

ยังมีอีกครอบครัวหนึ่ง มีลูกสาวชื่อ นางกะเดิบชลา เมื่อแม่ของนางกะเดิบชลาได้ยินเรื่องนี้เข้า ก็เกิดความอิจฉาและอยากร่ำรวยกับเขาบ้าง จึงแวะเวียนไปบ้านนางกะเดิบโดง ฝ่ายแม่ของนางกะเดิบโดงก็เล่าความจริงทั้งหมดให้ฟังแม่ของนางกะเดิบชลา เมื่อกลับมาถึงบ้านก็คว้าเสียม ตะกร้าไปหาหน่อไม้ ในใจก็คิดถึงความร่ำรวยตลอดทางอยากได้เขยรูปงามให้ผู้คนร่ำลือเหมือนแม่นางกะเดิบโดงบ้าง

เมื่อไปถึงป่าไผ่ นางก็เอาเสียมไปเสียบไว้กับกอไผ่กอเดิมที่แม่นางกะเดิบโดงทำเสียมติด แล้วนางก็ทำที่ร้องหาคนช่วยเอาเสียมออกจากกอไผ่ให้ แล้วนางจะยกลูกสาวให้ นางร้องเกือบทั้งวันก็ไม่มีใครมาช่วย

ใกล้ค่ำนางเกือบหมดความอดทน ก็มีงูใหญ่ตัวหนึ่งอาสาจะเอาเสียมให้นาง นางดีใจมาก บอกว่าให้รีบไปบ้านนางจะทิ้งเปลือกหน่อไม้ ไว้เป็นที่สังเกตตลอดจนถึงบ้าน

แม่นางกะเดิบชลาดีใจรีบกลับบ้าน แล้วบอกแก่นางกะเดิบชลา ให้เตรียมตัวรับว่าที่ผัวงู นางกะเดิบชลาเป็นคนดีแต่จิตใจแม่ไม่ได้ จึงจำใจต้องทำตามผู้เป็นแม่

คืนนี้หญิงตัวใหญ่มาที่บ้านนางกะเดิบซลา แม่ของนางดีใจ รีบพาเข้าห้องลูกสาว กำชับให้ปิดประตูลงกลอน ให้เรียบร้อย ส่วนตัวเองจะเข้านอนคอยเงี่ยหูฟังสถานการณ์

สักพักหนึ่งได้ยินเสียงนางกะเดิบซลาร้องบอกว่า งูใหญ่ได้กินข้อเท้าตนเองแล้ว แม่นางกะเดิบซลาได้ยินดังนั้นก็ให้ชวดเคืองยิ่งนัก นางตะคอกให้ลูกเงียบ เพียงสามีหยอกเล่นนิดหน่อยก็ทำกระโตกกระตากให้คนอื่นรู้

สักครู่หนึ่งนางกะเดิบซลา ก็ร้องดั่งขึ้นอีกว่า งูได้กินมาถึงเอวแล้ว แม่นางก็บอกให้เงียบ สักพักนางกะเดิบซลา ก็ร้องอีกว่างูกินนางถึงคอแล้ว แม่ของนางก็บอกให้เงียบ

รุ่งเช้าแม่นางกะเดิบซลา ตื่นหุงหาอาหารจนสายก็ยังไม่เห็นลูกสาวและลูกเขยออกจากห้อง จึงเอะใจเคาะประตูไม่มีใครตอบ จึงลงเดินไปหารอบๆบ้าน เห็นงูใหญ่ทั้งป่อง เนื่องจากก๊ลินนางกะเดิบซลา ไปขตัวอยู่ในสวน หม่อนหลัง

นางตกใจสุดขีดร้องให้ชาวบ้านมาช่วยฆ่างูช่วย นางกะเดิบซลาออกมาได้ เรื่องนี้เป็นที่ซุบซิบนิทานของคนในหมู่บ้านสร้างความอับอายแก่นางกะเดิบซลาเป็นอย่างมาก นางบอกกับแม่ของนางว่า ขอดตัวไปอาบน้ำล้าง เมื่องู ที่ก๊ลินนางออก แม่นางให้น้องชายคนเดียวของนางตามไปเป็นเพื่อนด้วย

นางกะเดิบซลาคว่ำรันน้ำ และถูกผ้าเดินออกจากหมู่บ้านหาแหล่งน้ำชำระล้างร่างกาย ผ่านหนองน้ำใหญ่ น้องชายของนางให้นางลงอาบล้างที่หนองนั้น แต่นางว่าน้ำน้อยไปปล้างเมื่อกออกไม่หมดหรอก จึงพากันเดินต่อไป ผ่านอีกห้วย บึง แม่น้ำ ก็ยังไม่เป็นที่พอใจของนาง บุกป่าฝ่าฝางทุ่งหลายวันหลายคืน จนมาถึงมหาสมุทรใหญ่ นางบอกให้น้องชายหยุดรอที่ชายฝั่ง ส่วนนางจะลงไปอาบน้ำล้างคราบเมื่องูออก นางคว่ำขันเดินลงโนน้ำเรื่อยๆ จนลึกถึงคอเมื่อนางเดินลึกถึงปลายคาง นางเอาขันครบหัว แล้วมุดน้ำหายไป ไม่ยอมโผล่มาอีกเลย น้องชายของนางรออยู่เป็นนาน ก็ไม่เห็นพี่สาวโผล่มาสักที จึงเดินร้องไห้กลับบ้าน พร้อมกับบอกเรื่องราวให้แม่ของนางกะเดิบซลาทราบ นางเสียใจและรู้สึกผิด แต่ก็ทำอะไรไม่ได้เพราะสายเกินไปเสียแล้ว

นางกะเดิบซลา ที่หายไปในมหาสมุทร ได้กลายเป็นนางเงือก อาศัยอยู่ในมหาสมุทรไม่ยอมพบผู้คนด้วยความอายตราบเท่าทุกวันนี้

ข้อคิด ความโลภย่อมนำมาสู่ความวิบัติ